

Πέρα στην Νίκαια, μακριά
μέσα στην Μικρασία,
άλλη μια έγραψε , η Κυρά
θαυμάσια, ιστορία.....

Η Δέσποινα να δοξαστεί
να γράψουν στα βιβλία,
τη σωστική την πρόνοια,
που έχει για τα τεκνία...

Η μάχη, εμαίνετο σκληρή
να κάψουν τις εικόνες,
μα η πρόνοια άλλα έγραφε,
να λαμπρυνθούν οι αιώνες...

Πόνος πολύς, κυρίευσε
την ευλαβή, κυρία
που μες, το σπίτι , όρμισαν,
να πάρουν , τη Μαρία...

Ζήτησε από αυτούς γονατιστή,
με όσο χρυσό, κατείχε,
να σβήσει με το δάκρυ της,
όλο τον πόνο , που είχε...

Και τότε για να μην καεί,
από βεβήλου, χέρι,
θα ρίξει , μες, το πέλαγος,

τη Μάνα, δίχως ταίρι....

Και τούτη μεσοπέλαγα,
χρόνια εκατόν και πλέον,
ως κιβωτός, θα ευλογεί
το πελάγη, επιπλέων..

Μια στήλη από ουρανού,
ολόφωτος φαντάζει
να ένωνε τη θάλασσα,
και η Ιβήρων, το θαυμάζει...

Στον μοναχό το Γαβριήλ
μόνη θα του μηνύσει,
να έρθει στα παράλια,
να την προϋπαντήσει...

Μόνη σε αυτόν προσέρχεται,
δοξολογούν πατέρες
χαίρει και αγάλλεται η μονή,
θείες, σαν παίρνει βέρες..

Ευθύς εις το Καθολικό,
θέση θα της δωρίσουν,
άλλο , όμως το θέλημα
και αυτοί θα το γνωρίσουν...

Μόνη, τη θύρα της μονής,
ως θρόνο, θα διαλέξει,

και έγινε αρκετές φορές,
πώς να ορθώσω λέξη...
((Εγώ , από εδώ να σας φυλώ,
ήρθα και αυτή είναι η θέση,
που θα έχω εις στο Όρος μου,
δάκρυ, κάτω, μη πέσει.....))

Εγκόλπια και μετάλλια
σταυρούς και δακτυλίδια
είναι η μορφή, ολοστόλιστη
και άλλα της πρέπουν μύρια....

Κυρία μου, Πορταίτισσα
Όρους σεπτή Βασίλισσα,
τάχος Παρηγορήτρια,
Δέσποινα και Οδηγήτρια....

Των Μοναχών ανύσταχτη,
έγινες η Μητέρα,
τις πρόνοιες να τους κρατείς,
μέχρι την άγια μέρα....

Του Όρους είσαι θυρωρός,
και στα ουράνια πέρα,
κρατάς κλειδί ολόχρυσο
για το Θεό Πατέρα...

Και εμείς την Πορταίτισσα,

**δοξάζουμε, ευγνωμόνως
και προσδοκούμε , ένωση
με τον Θεό, εντόνως.....**

Μνάσων ο Παλιός Μαθητής

